Ч. 136 (11.389). Львів, четвер 21. червня 1928. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Особливі відвідини.

Львів, 20. червня 1928.

Два моменти причинилися до оживлення заінтересування українською проблемою: повстання — так сказатиб — української національної опозиції в комуністичній партії України під назвою „шумскізму“ й зміцнення української парляментарної репрезентації в польському соймі через появу у Варшаві представництва Галичини. Шумсківська опозиція в комуністичній партії, хоч безоглядно торощена московсько-кацьопними чинниками, всетаки підсилила український національний рух на Рад. Україні. Вона засвідчила, що навіть в умовинах комуністичної диктатури, коли „на всіх ланках все мовчить“, коли мусять мовчати українські національні чинники, навіть в самому „святая святих“ російського комунізму находяться діячі, що підносять свій голос в обороні топтаних прав України. Українська опозиція в КП(б)У звернула увагу на недостатність, черепашність та саботаж українізації, на економічний визиск України, на політичну підчиненість УСРР і на панування чужих чинників над Україною навіть в тому обмеженому обсязі, який мав український уряд. Українська опозиція в КП(б)У виявила намагання эмансипуватися від впливів Москви в культурній ділянці, чого відгуком є голосна справа Хвильового і „ваплітовців“.

Виступи цеї опозиції й її важкі переходи та карні санкції Москви й її агента Кагановича в достаточній мірі вказують, що Рад. Україна переходить глибокий фермент на національному підкладі, що вона протестує проти подавлення українського національного почування і проти перепон у його вияві, що вона не хоче бути культурною філією ані економічною кольонією Московщини, що під політичним оглядом вона змагає до рівнорядного становища в Рад. Союзі.

Одночасно виступи підсиленої української репрезентації в польському соймі мусіли звернути увагу світа на страшне положення семи міліонового українського народу під Польщею. Поруч з тим у правно-державній декларації Українського Соймового Клюбу з 29. березня ц. р. і в бюджетових промовах поодиноких українських послів, а особливо в промові голови Клюбу д-ра Дм. Левицького 30. травня ц. р. зясовано основні змагання українського народу.

Зовсім природно, що понура картина нашої дійсности під Польщею мусіла заінкавити політичні чинники Европи. Розміри того заінкавлення розглянули ми у вчорашній передовиці. Ясно, що не якесь мягкосердя, не якийсь сентимент є причиною того заінкавлення, тільки два основні мотори життя народів: мир і війна. Вихідною точкою заінкавлення одних є справа закріплення мира в цій частині европейського континенту, — вихідною точкою заінкавлення других є вояна підготовка двох світів, двох могутностей: Рад. Союзу і Вел. Британії.

На тому підкладі виплілюються ріжні комбінації і простають ріжні побоювання. Промову д-ра Дм. Левицького вся радянська преса і всі радянські політичні чинники (як свідчить про це демагогічний виступ голови Раднаркому України Чубаря) використали, а також намагалися накрутити на воєнний тон. Мовляв — західні українці проклямують війну проти СРСР для повалення ризького муру.

„В соймі — писала „Правда“ — явно заговорили про перегляд границь між Польщею й СРСР“.

Є це — очевидно — „поворот до настроїв 1920 р.“

„Твердження Левицького — зазначувала „Прол. Правда“ — що українське питання є міжнародним питанням в першу чергу звернене проти єдности СРСР“.

Вже давно не бачили ми такого затрівожання серед керманичів СРСР і УСРР, як саме тепер. А одночасно — признаємося до помилки, — не допускали ми, щоби більшовицькі ватажки були такими переконаними й завзятими оборонцями ризького трактату, а головно ризької лінії.

Услужливі журналісти навіть відвідини сір Рональда Ліндсея у Варшаві звязали між іншим з українською справою. Англійський амбасадор у Берліні сір Рональд Ліндсей, покликаний на становище державного секретаря в міністерстві закордонних справ, перед обняттям нового становища відвідав Варшаву і від був конференцію з марш. Пілсудським. Як подає „Берлінер Тагеблят“,

„предметом конференції були головно дві справи, а саме литовська й українська. Як відомо, в литовській справі Чемберлен заняв становище згідне з Польщею, але женевське рішення не вдоволило Польщі, яка домагається, щоби Ліга Народів іще раз офіціяльно ствердила приналежність Вильна до Польщі... **Українська справа мало була актуальна в останніх часах. Одначе сталася нею завдяки заяві провідника українських національних демократів Левицького і відповіди польського посла Домбського, б. віцеміністра для закорд. справ. Левицький зазначив, що українська справа є не лише внутрішньо-політичною проблемою, але має міжнародній характер. Домбський заявив, що можна говорити про ревізію української границі Польщі. Та українська заява і польська відповідь мають означувати, що ожила давня концепція Петлюри, щоби Україну обєднати давньою федераційною системою з Польщею. Англія, яка піддержує добрі взаємини з право-зорієнтованими українцями, хоче і в тій справі відіграти ролю посередника“.**

Ми є того погляду, що кореспондент берлінського органу пересадив сакраменти. Відвідини сір Ліндсея без сумніву є замітною подією тяжке хочби тому, що Польща грає значну ролю в англійських протирадянських плянах і рахунках. Сучасна Польща є важним сектором англійської політики на сході Европи, сектором, якого вагу перерумно збільшили кремлівські володарі. Та головною причиною відвідин Ліндсея у Варшаві була безсумніву особа самого марш. Пілсудського у звязку з поголосками, які ширяться про його недугу. Вже усі англійські праці є раніше звязані з особою маршала Пілсудського, як з Польщею взагалі. Не виключуємо, що там між іншим була порушена й українська справа, одначе сумніваємося, чи причиною до цього була промова д-ра Дм. Левицького і відповідь Домбського (до речі, зовсім неурядової особи). Цю можливість виключуємо вже тому, що українське громадянство західно-українських земель не має нічого спільного з якиминебудь інтервенційними плянами. Це зазначив також у своїй промові голова Українського Соймового Клюбу:

„Ми є також найзавзятішими противниками всякої інтервенційної політики, яка малаб штучними засобами прищіпити українську незалежність за Збручем. Інтервенційна політика все родить сумні наслідки для обох сторін: опікунів і тих, якими опікуються. Тому ми поборювали київський похід у 1920 р., тому ми заздалегідь твердили, що нічого доброго з нещасного варшавського договору (з дня 22. квітня 1920) не може вийти, бо парадоксом є помагати комусь до відзискання незалежности при одночасному підриванні тієї незалежности ганебними клявзулями“.

Це публичне й авторитативне ствердження повинно бути достаточним для оцінки українських плянів. Піддержуємо в цілій основі твердження про міжнародність української проблеми, але одночасно з усею рішучістю противставляємося інтервенційним плянам. Український нарід змагає до того, щоби бути господарем на своїй землі і повноправним членом сімї вільних народів, але того свого змагання не звязує з інтервенційними плянами без огляду на те, звідки вони походилиби. Український нарід потребує довшої передишки, щоби після важких потрясень, війни, революції і голоду набрати сил і власним зусиллям закріпити за собою належне йому становище на своїй національній території і поза нею.

В світлі сказаного ясно, що тими „право-зорієнтованими українцями“ не є західні українці й їх представництво, тільки наддніпрянські еміґранти. А від їх політичних концепцій різко відмежовується українське громадянство західно-українських земель. Особливі відвідини у Варшаві не були відвідинами для нас.

На економічні теми.

За поширення кооперативної освіти.

Кооперативна праця стає у нас щораз інтенсивнішою, організація щораз завзятішою, щораз тіснішою. Дисципліна й карність поодиноких кооператив у відношенні до своїх союзних осередків у торговельних й організаційних справах щораз більше кріпшає. Та всеж таки не явище не є відрадне остільки, що роботу роблять майже виключно службовики й урядовці кооперативних установ, а між ними не всі є ідейними кооперативними працівниками. Між ними є ще й такі, яким не лежить на серці тільки й виключно добро кооператив, а є навіть такі, які не мають належного зрозуміння й уваги про суть, про ідею кооперації, яким ходить в першу чергу про кавалок хліба і тому там ще нераз працюють.

Але й тих кооперативних робітників є обмаль, вони тепер не є в силі обслужити всі кооперативи й кооперативні інституції. Тепер уже відчувається сильна недостача кооперативних робітників-фахівців з ріжних ділянок: книговодців, організаторів, агрономів з господарською практикою, ветеринарів, молочарських та сироварських і бринзарських техніків і т. п., а найбільше відчувається недостача провідників, пропагаторів кооперативних ідей. У нас майже нема кооперативних освітніх робітників. Маємо, правда, кілька фахівців-агрономів і деяких інших фахівців, але вони в більшости ще не занятті в кооперації.

Ті урядовці, службовики, фахівці, організатори, які тепер працюють в кооперації, є перепрацьовані, перетомлені. Організатори при Повіт. Союзах з тяжкою бідою встигають, при дуже інтенсивній праці, перелюструвати кооперативи та перевести в них річні загальні збори, отже перевести необхідно конечну, але тільки технічну роботу. На пропаганду кооперативних ідей в ширшому розмірі, на кооперативно-освітню роботу в кооперативах по селах і містах не хватає в них ані часу ані сил.

У нас цілковита відсутність пропагандистів, кооперативних освітніх робітників. От і від цього біда, бо без кооперативного культурного двигнення народу грозить нашій кооперації застій, коли не що гірше. У нас є ще й такі села, де не можна навіть із свічкою найти людини, здатної на книговодця. При поширюванні мережі ріжного типу кооператив і ріжних нових кооперативних установ, задля недостачі ідейних, інтелігентних працівників, вони можуть вимкнутися нам із рук, бо загал села ще не є так освідомлений та просвічений, щоби здавав собі ясно справу з цілей і ваги кооперації для населення і для цілої нації, він горнеться до кооперації більш інстинктовно.

Хоч тепер уже звялються по селах з природи інтелігентні, особливо молодші селяни, які пізнають і починають уже розуміти ідею й задачі кооперації, нераз навіть краще, як інтелігенти з міста або студенти чи гімназисти, — та їх за мало і їм треба ще таки піддержки, помочи від інтелігенції з міста. Інтелігенція все таки живе в більш культурних центрах і має більше нагоди й можности дістати кооперативну книжку в руки (при Повіт. Союзах є вже досить гарні кооперативні бібліотеки) і вивчити кооперацію та ділитися відтак своїми відомостями з народом із села.

На жаль, наша інтелігенція, а також і молодь, ставиться до кооперативної справи байдуже, по більшій части з ігноранції, незнання ідей, завдань і цілей кооперації, а також з великого лінивства до читання кооперативних книжок. А це якраз майже одинока ділянка, для нас вже найважніша, на якій в Польщі вільно працювати легально майже всім урядовцям, професорам та учителям. Передовсім повинна заниматися цією працею академічна молодь. З нашого нероблення й незнання кооперації інтелігенцією виходить [illegible] дасів, дивогляд. Приїдеш [illegible] на кооперативні збори на село або на [illegible] [illegible] [illegible]

3—4 години часу. У них вадно зацікавлення кооперативними справами, вони хотять все пізнати, зрозуміти, вони хотять дійсно чогось навчитися.

А прийди на кооперативні збори інтелігентів чи міщан у місті, то саля світить звичайно пусткою, так, що часто збори не можуть відбутися, бо не було би з кого вибрати надзіркої ради й управи. А як і зійдеться невеличкий гурток членів, так, що збори можуть відбутися — то зачинаються сварки, лайки, часто просто вуличні, і то переважно на тлі особистих антипатій. А ще найгірше, просто скандально виходять збори міських повітових кредитових інституцій, де членами є головно селяни. Ці сварки, лайки, особисті амбіції й інтереси міщан та інтелігентів, нераз брудні, це прания брудів перед селянами, це може їх очевидно збулувати, а деморалізує їх і поволи відвертає від інтелігенції та настроює до неї ворожо. Вонинк хотіли від інтелігенції навчитися чогось доброго, розумного, а не того, як можна робити брудні інтереси...

І от тут власне виходить чудасія. Кооперативи, які заложили в місті інтелігенти або міщани під проводом інтелігентів, валяться одна за другою, не зважаючи на те, що члени й управа є інтелігентами, освіченими людьми, свідомими патріотами, які мають можність і обовязок бодай згрубша ознайомитися з ідеями й завданнями кооперації. Їх кооперативи й кооперативна праця повинні бути зразком для села. І от диво! Показується, що на кооперативному полі серед інтелігенції, міщанства, ба навіть серед молоді, яка звичайно горить новітніми „поступовими" ідеями і рветься до праці, — панує тьма кромішня і невіжество без порівнання більше, як на селі. Ми можемо дочекатися такого скандалу, що як так далі піде, то за якийсь час будуть учити нас кооперації селяни і будуть ставити нам за зразок свої малі сільські кооперативи, які поволи і скромно, але всеж таки розвиваються.

Так далі бути не може. Інтелігенція не сміє забувати про те, що селяни є тим пнем і корінням, яке нуртує, гребе в землі і тягне з неї поживу не тільки для себе, але й для галузей, листків, тоб-то для корони дерева. Тою короною дерева, галузями, листями, квітом є робітники, міщанство, інтелігенція, що жиють коштом села. Тому всі ті кляси-чинники обовязані також робити, як це роблять листки, що перетворюють сирий, мінеральний корм на мучку, цукор і білковину й велику частину його віддають назад галузям, пневі й корінням на те, щоб вони могли розкішно розвиватися, змiцнитися, а коріння, щоб могло вглибитися в землю так, аби ціле дерево могло устоятися проти всякої негоди і всяких бур. Уважаймо, що як не охоронимо пня й коріння перед галапасами, то вони його розгризуть, а корона дерева — міщани й інтелігенція, звалиться, зсохне і марне згине.

Тому інтелігенція, яка є квітом народу і має зродити чудові, шляхотні овочі — добробут і волю, такі необхідні для життя й розвитку — мусить звернутися лицем до села і до робітництва, мусить злучитися до спільної праці з ними. А щоби це осягнути, мусить інтелігенція враз із робітництвом пізнати село, його господарку й потреби, мусить пізнати і вивчити, чому кооперація є необхідно потрібна і які користи вона може принести для села й міста, для цілої нації.

Тому селяни кличуть до міста, а в першу чергу до інтелігентної молоді: „В нарід — на село! Основуйте товариства-гуртки для кооперативної самоосвіти, самостійні або при Повітових Союзах, гуртуйте коло себе робітництво, кооператорів і прихильників кооперації й учіться враз з ними і від них кооперативної грамоти, а відтак ходіть враз з ними на село до нас, селян, основуйте для нас самоосвітні кооперативні кружки, вказуйте нам кращий кооперативний шлях, яким ми зможемо дійти до кращого життя-буття, до волі! Введіть в життя кооперативну засаду: „Помагаючи іншим (селянам і робітникам), поможете й собі!"

Михайло Ростикович.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі Івана Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10, і пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

З парляментарної арени.

(Власні телефонограми з 19. червня 1928.)

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

Справа посольської незайманости.

(ік) На початку нинішнього засідання сойму складено звіт регуляміновоі комісії про внесок у справі припинення карно-судового поступовання відносно послів: Плюти (Визв.), Сосінського (ЗЛН), Дібуа (ППС), Ледвоха (Стр. Хл.) і В. Вітоса (Паст). Рішено припинити карно-судове поступовання проти всіх названих послів.

Справа станиславівської гімназії.

Потім посол Єнджеєвич (1-ка) аргументував відому резолюцію 1-ки в справі станиславівської гімназії, принятy більшістю в освітній комісії. **Посолка Мілева Рудницька** аргументувала внесок меншости. Внесок референта пос. Єнджеєвича стилізований занадто побіжно і допускає ріжну інтерпретацію. Ми могли би на такий внесок згодитися тоді, коли би уряд мав добру волю полагодити цілу справу в прихильному для молоді напрямі. Однак так не є і ціла низка фактів доказує, що міністр освіти цеї доброї волі не має. На доказ посолка подає безуспішність усіх дотеперішніх заходів у тій справі. Покликуючися на заяву представника мін-ства в освітній комісії про „льояльізування" станиславівських українців стверджує, що мін-ство освіти займається не стільки ширенням освіти, скільки політикою і ломанням рядів українського громадянства. Внесок пос. Єнджеєвича допускає інтерпретацію, що від молоді будуть жадати іспиту, при чому представник шкільної влади, буцім-то вже грозив, що при іспиті здесяткує молодь. Не вільно приноровлювати іспиту як карного середника. Длятого наш внесок меншости жадає, щоби уряд уможливив учням зачинених кляс дальшу освіту без страти шкільного року, шляхом принятія їх назад без іспиту. В дальшому посолка мотивувала другу частину внеску, який говорить про оминення таких подій на будуче. Пізніше в дискусії забирали слово посли: Корнецький (ЗЛН), який вічно лепече про звязок принціпіальної декларації Українського Клюбу з подіями в станиславівській гімназії і який поручає тримати молодь здалека вд політики. Яскраву відповідь дав йому пос. Пйотровський (ППС) пригадуючи постійне управильнення політики серед молоді польської ендеції. Український нарід має повне право користати зі своєї мови і своєї культури. На жаль, закон про мову з 1926 р. не полагодив цеї справи, а навпаки загострив її та впровадив небажані тертя на нац. ґрунті. Пос. Похмарський (1-ка) після високопарного вступу про співжиття обох народів і т. д. виступає в обороні внеску Єнджеєвича. Теж саме робить сам пос. Єнджеєвич. В голосуванні принято першу частину внеску комісії, а саме: „Сойм кличе уряд до найшвидшого покінчення справи подій в станиславівській гімназії і видання розпорядження, яке на будуче має запобігти того роду подіям". Відкинено другу частину резолюції: „Одночасно взивається уряд полагодити справу в тому напрямку, щоби шк. молодь не стратила шк. року". Зате 147 голосами проти 140 принято, як другий уступ резолюції, такий внесок пос. Лянгера і Рудницької: „Сойм кличе уряд, щоби учням пяти вищих зачинених кляс держ. української гімназії в Станиславові уможливлено дальшу освіту без страти шк. року шляхом принятя цеї молоді без іспиту до повищої гімназії". Побіда цього внеску викликала на лівій стороні сойму та на непольських лавках оплески.

Справа політичної амнестії.

Приступлено до звіту правничої комісії про посольські за урядові проекти в справі амнестії. Справоздавець пос. Пужак подає історію цих внесків. Опісля переходить подрібно одну за одною статтю законопроекту. Як один із мотивів подає факт, що польське тюремництво не може дати собі ради з величезним перелюдненням, яке рахує 30 тис. вязнів. У справі амнестії, яка торкається очерку українсько-польської війни (стаття 3—5) признає, що, мовляв, кари за ці провини давно вже повідсиджувані, але осталися наслідки. (Які це наслідки, промовець не сказав.) Закон, мовляв, хоче покласти край цьому всему, що в цій війні було для обох національностей дразливе. Амнестія, як відомо, обіймає лише рр. 1918 до 1920. Віцеміністер Цар захвалював урядовий проект амнестії, який, мовляв, має велику історичну вагу, бо вяжеться з життям відродженої польської держави, яка тепер закінчує організаційний період напруженої праці над устійненням своїх кордонів і над запевненням собі належного становища на міжнародньому форумі та забезпеки внутрі держави. Тому віцеміністер висловлює великий жаль з приводу легкодушного знеславлювання Польщі за її буцім то суворе відношення до політичних злочинців, бо в дійсности, мовляв, чинник гуманітаризму є суттєвим складником польського виміру справедливости. Пос. Маковський (1-ка, колишній міністр судівництва) витає в імени свого клюбу з признанням ініціятиву уряду в цій справі. (Забуває, що ініціятива вийшла звідкіля інде.) Пос. Єремич (біл.) доказує, що амнестія на ділі не буде відноситися до білоруського народу, тому, що є обмежена до початку 1920 р., коли тимчасом на білоруських теренах польські суди взагалі почали ділати щойно в 1921 році. Не торкається вона білорусів також тому, що їх присуджено щонайменше на кілька або кільканацять літ тюрми. Коли царські суди присуджували зі 129 парагр. (наш 58) найвище до року тюрми, то польський суд з цеї причини присуджує щонайменше на два роки. Крім того не враховується вязням до присуду превенційного арешту. Длятого промовець є за внеском пос. Загайкевича (Укр. Кл.) про поширення амнестії до дня 3. травня 1928 року. Згадуючи про процес Білоруської Громади, промовець називає цей процес „процесом виленських жубрів проти білоруських селян" і ставить внесок про поширення амнестії також на присуджених у цьому процесі. Пос. Загайкевич: Бажаємо оперти амнестію на найширших основах відносно політ. провин. Якщо справді притокою амнестії мали бути взяті під увагу провини, доконані з ідейних побудів, то так треба теж трактувати амнестію. Тому промовець жадає продовжити речинець амнестії на злочини до дня 3-го травня 1928 р. Вносить і широко аргументує пустити в непамять провини, які підпали під рівень пропаганди комуністичного устрою. Боротьбу з комунізмом треба вести на іншій площині, ніж її ведеться. Промовець наводить цілу низку примірів з історії політ. процесів. Промовець звертає увагу на 9-ту статтю, яка говорить про шпигунство „або інші ділання, що підпадають карі". Ця широка стилізація може стати притокою до кваліфікування всяких політ. провин на рівні зі шпигунством. Промовець покликується на амнестію, яку австрійський цісарський уряд видав 1859 року, після італійських воєн, де поширено амнестію на всі політ. провини. Вкінці зголошує до амнестії нову статтю, яка виключає з під неї всі виборчі зловживання не лише з виборів до законодатних установ, але також до самоуправних. Пос. Перацький (ЗЛН) не вірить, мовляв, у „поправу кресових меншостей", як і в те, щоби комунізм став менш небезпечним. Тому є проти всякого поширювання амнестії, згоджуючися лише голосувати за проектом комісії (себто уряду. Це становище ендецького клюбу найкраще характеризує практичну вартість урядового амнестійного законопроекту). Пос. Ваця. Бітнер (ХД) тежсаме славить лібералізм і благородність польського судівництва. За це пос. Гартглас (жид) доказує, що справді п. Маковський виголосив дуже гарну промову, щоklеmо, мовляв, до діла з актом глибокого морального значіння, але приглянувшися мотивові пропонованої амнестії, бачимо, що пос. Маковський говорить радше про цю амнестію, яка повинна би бути, ніж про ту, яку маємо перед собою.

Після того говорили ще посли Гавриїк (білор.), Цьолкос (ППС) і Пужак як референт. При голосуванні відкинено буквально всі поправки, себ-то принято амнестійний закон у тексті пропонованим комісією, себто в урядовому проекті. М. і. 133 голосами проти 123 (10 голосів ріжниці!) відкинено поправку пос. Єремича про поширення амнестії на присуджених у процесі „Білоруської Громади". Зогляду на відкинення всіх поправок пропонованих Українським Клюбом, Український Клюб стримався від голосування над амнестійним законом, виходячи з заложення, що амнестія, ухвалена у тому виді приносить лише мінімальні, чи що взагалі які приносить, користи українському народові. Амнестійний закон принято в другому і швидко потім у третьому читанні.

РЕЗОЛЮЦІЇ ДО БЮДЖЕТУ.

Після півгодинної перерви голосовано над резолюціями, зголошеними до бюджету. Таких резолюцій зголошено взагалі 165. Голосування над резолюціями відбувалося в перегоновому темпі, при чому очевидно, дуже часто випадковою більшістю приймано постанови надзв. важности. Уряд потерпів у цьому голосуванні цілий ряд поражок. М. і. принято резолюцію, яка кличе уряд до ліквідації познанської і поморської газети. Далі резолюція, що кличе уряд здати звіт соймові з переступлення минулорічного бюджету мін-ства військових справ. Принято резолюцію ППС, звернену проти голосного обіжника п. Бартеля як міністра освіти про примус релігійних практик у школах. Також про ліквідацію телефонічних мірників, які мають уже свою історію в політиці мін-ства почт і телеграфів. Український Клюб, не вдаючись у маловажні подробиці, зголосив був дві резолюції першорядної ваги, а саме: „Сойм кличе уряд, щоби у своїх статистичних публікаціях щодо чинників переведення закону про зем. реформу в теперішньому і будучому подавав до публ. відома віроісповідання і національність усіх тих, які досі користали і на будуче користатимуть із кольонізаційної і сусідської парцеляції на основі закону про зем. реформу. (Відносно бюджету мін-ства зем. реформ). Очевидно, що проти тої резолюції голосували всі ліві партії, Стр. Хл., Визволене, ППС на рівні з Пястом і ендецією. Зате друга резолюція: „Сойм взиває уряд предложити закон, що наказує додатковий речинець для зголошення претенсій осіб управнених до інвалідських рент" — перейшла невеликою більшістю.

ДАЛЬША ДОЛЯ СОЙМУ.

(ік) Невідомо, чи нинішне засідання сойму не було останнім цеї сесії. Маршалок, зачиняючи засідання, заявив, що про найближче засідання повідомить послів письменно. Якщо завтра справді сенат ухвалить бюджет у незміненому тексті, то імовірно сесія сойму буде розпорядком президента в найближчих 2—3 днях зачинена. В тому разі сойм зібрався би аж в осени, конституційно до 1. жовтня на звичайну осінню бюджетову сесію.

ІНТЕРПЕЛЯЦІЇ ТА ВНЕСКИ УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ.

(ік) Український Клюб зголосив сьогодня сім інтерпеляцій, м. і. у справі адміністраційних кар на парохів за ведення метрик і видавання посвідок українською мовою та в справі арешту малолітніх учнів яворівської гімназії. Зголошено пять внесків, м. і. у справі шкіл з українською, білоруською чи то литовською мовою навчання. Цей внесок є фактично внеском на зміну обовязуючого досі т. зв. кресового шк. закона з липня 1927 р. По суті внесок, до якого долучено детально виготовлений законопроект, зриває з утраквізмом, допускаючи закладання поставних нац. шкіл у громадах із понад 50 проц. даного нац. населення. Крім того зголошено внесок про осушення ...

льського університету у Львові (гл. нижче). Третій внесок про усунення кураторії з управи Нар. Дому та припоручення його кураторії з 1918 р. Внесок про затвердження декотрих греко-кат. свят (амністування декрету з 15. липня 1924 р. і закону з 15 березня 1925).

ВНЕСОК В СПРАВІ ОСНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ У ЛЬВОВІ.

(ж) До цього внеску долучено закон „про оснування українського університету у Львові". Складаєтьсе він з 10-ти статтей. Четверта стаття передбачує склад університету з таких виділів: а) греко-кат. теольогії, б) греко-орієнтальної теольогії (православної), в) права і політичних наук, г) математично-природничого, ґ) гуманістичного, е) медичного і ї) техніно-агрономічного. Стаття 5-та говорить про будівлю університету, 6-та про допомічні установи, 7-ма про спосіб іменування перших професорів і доцентів, 8-ма про бюджет, суми на оснування університету, 9-та про речинець створення університету (1. І. 1929 р.).

ДОДАТОК ДЛЯ ДУХОВЕНСТВА.

(в) Вчора рада міністрів приняла постанову про одноразовий додаток для католицького духовенства в висоті 22 і пів проц. їх місячного винагородження. У звязку з цею ухвалою ППС зголосила внесок у соймі з візвавши до уряду, щоби він здав звіт із мотивів, якими кермувався при цій постанові та з яких джерел буде цей додаток виплачений.

ВИХИЛЯСИ 1-КИ НА ОСВІТНІЙ КОМІСІЇ

(ж) На сьогоднішньому засіданні освітньої комісії порушено відому заяву пос. Яворської (1-ка) у звязку зі станиславівською гімназією та відложуванням цеї заяви. Пос. Корнецький (ЗЛН) зазначуючи, що це він був інформатором варш. сенецьких ґазет, заявив, що почуває себе ображеним заявами представників 1-ки (словами: нечесно інформував і т. д.) і віддав цю справу маршалківському суддеві.

БЮДЖЕТ У СЕНАТІ.

(ж) Згідно з поголосками сенат, який завтра розпічне пленарні наради над бюджетом, не буде вже переводити подрібної дебати, тільки обмежиться до заг. дебати, після якої на внесок ген. референта сен. Шарського (1-ка) прийме бюджет ен бльок. У всякому разі буде зголошений відповідний внесок, який має всі вигляди перейти.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 19. червня 1928.)

НА ПОМІЧ „ІТАЛІЇ".

(ж) ПАТ повідомляє з Риму, що ген. Нобіле надіслав паропавові „Чітта ді Мілано" радіотелеграму, що він бачив літаки Нарсена і Лючова, які одначесно його табору не побачили. Шведські та фінляндські аероплани, які вирушили вчора на Шпіцберг, мусіли у звязку з мракою і бурею повернути. За те великий французький літак з Амундсеном відлетів у напрямку означеним останньо ген. Нобіле. Також „Майор Маддалено" вичалив у Кінгсбай та привіз 4 шведських летунів, готових до дороги.

ПОБІДНИЙ ТРАНСАТЛЯНТІЙСЬКИЙ ЛЕТ.

(ж) Американський літак „Приязнь", на якому вилетіла американка п. Ірґарт із двома летунами вичалив у південній Валії (Англія). Літак летів 20 годин зі скорістю 160 км. на годину. Перелетів 5 тис. км. На цьому самому аероплані свого часу капітан Бирд мав замір летіти на північний бігун. Весь час свого лету аероплан був у радіоконтакті з аеропланами. Набравши поважний запас бензини, аероплан полетів далі.

КОРОЛЬ ОЛЕКСАНДЕР ПРО ЮГОСЛАВІЮ.

(ж) Югославянський король Олександер дав представникові „Матена" інтервю про внутрішню і закордонну політику Югославії. Знаменний є уступ про стійкість державницьких ідеалів всіх громадян Югославії та про те, що народи Югославії, якщо натиснуть враження, що їх хочуть зневолити або прикувати, готові до всякого роду посвяти. Цей уступ сказаний безумовно під адресою Італії.

ПРИВАТНА ТОРГОВЛЯ НА РАД. УКРАЇНІ.

(ік) АТЕ повідомляє, що на Україні зачинилося 15 тис. приватних крамниць наслідком політики радвлад відносно приватної торговлі. Нарком торговлі Чернов заявив, що ліквідація такої великої скількости приватних підприємств є великим успіхом комуністичної економічної політики, яка в дальшому буде йти до повної ліквідації приватної торговлі.

ПОВІНЬ В АМЕРИЦІ.

(ік) Надійшли вістки про нову величезну повінь у стейтах Арканзас і Місурі. 200 тис. арів землі є під водою.

РЕВОЛЮЦІЯ В ГРЕЦІЇ?

(ік) Як відомо, тиждень тому вибухнув у Греції страйк тютюневих робітників, який позавчора перемінився у загальний страйк, що обняв 300 тис. робітників. Телеграми про перебіг страйку суперечні. Одні з них говорять про справжню революцію. В Солуні, Пиреї та інших грецьких містах прийшло до кривавих вуличних боїв. По обох сторонах богато вбитих. Останні телеграми вспокоюють. Офіціяльні грецькі джерела надають страйкові закраску комуністичних заворушень, що одначе треба приймати із застереженням.

ЗАМАХ НА РАД. ДОСТОЙНИКІВ.

(ік) На залізничому шляху Мінськ-Орша найдено випадково годинникову бомбу, на яку хвилину перед переїздом потягу, яким їхав ряд визначних большевицьких достойників.

НЕДУГА І ВИЇЗД РИКОВА.

(ік) Голова наркому Риков захорів на поважну недугу горла. Він виїжджає до Берліна до німецьких спеціялістів.

По широкому світі.

15-го н. м. Штреземан уперше після недуги відвідав райхстаґ і брав участь у засіданні ради міністрів.

Законопроєкт про стабілізацію франка буде внесений у франц. парлямент 22. або 29. червня.

СРСР не відповів на дипльоматичну франц. ноту, що протестувала проти образи Франції радянським прокуратором у „шахтинському" процесі.

У Греції — залізничий страйк. Деякі кораблі заявились за робітниками; це пахне бунтом.

Китайська влада проголосила Харбін у воєннім стані; японський консуль протестує.

Більшістю 222 голосів проти 168 пруський сойм відкинув резолюцію комуністів, щоби висловити недовіря кабінетові Брауна. За резолюцією голосували націоналісти та расісти.

НОВИНКИ

— Для вшанування памяти М. Коцюбинського відбудеться дня 23-го н. м. вечір у салі „Музичного Інституту М. Лисенка" заходом „Т-ва письменників і журналістів ім. І. Франка" у Львові при співучасти оперової артистки п-ні Завадської-Дівничової, артистки О. Кривацької, проф. О. Москвичева і хору „Сурма". Про творчість Коцюбинського у звязку з „Тінями забутих предків" говоритиме А. Крушельницький. Білети раніше в „Союзнім Базарі", вул. Руська.

В справі шкільного плебісцитового закону. З ініціятиви Освітньої Комісії Української Парляментарної Репрезентації відбулася на запрошення Головної Управи Рідної Школи дня 16. червня н. р. у Львові в салі „Української Бесіди" анкета в справі зміни шкільного плебісцитового закону, в якій взяли участь представники Головної Управи Рідної Школи, Т-ва „Взаїмна Поміч Українського Учительства", Товариства „Учительська Громада", Наукового Товариства ім. Шевченка, освітніх комісій наших парляментарних і партійних установ, педагоги та народні діячі. Учасників анкети було понад 50 осіб. Анкеті проводив голова „Рідної Школи" рад. Коморуцький. Після кількагодинних дебат устійнено поправки законопроєкту, які передано Українській Парляментарній Репрезентації.

— Т-во Охорони Воєнних Могил присилає нам 19-ий спис членів-опікунів українських стрілецьких могил, що зложили в Т-ві (Руська 18, І.) по 15 зол. від одної могили: 297) Д-р Яр. Гнидкевич, Левандівка, 298) Кооператива „Єдність", Блюдники, 299) Микола Юрга, Жешів, 300) д-р Антін Заплітний, Теребовля, 301) Коопер. „Правда", Утішківці, 302) Мирон Тарнавський, Черниця, 303) Абсольвенти укр. муж. гімназії, Станиславів, 304) Парох. уряд в Лисятичах, 305) Кружок УПТ, Борщів, 306) Філія „Просвіти", Борщів, 307) Марія Медвецька, Яворів, 308) Філія Союзу Українок в Тернополі — 2 могили, 309) о. Вергун, Дебесляві, 310) о. Теофіль Бобикевич, Львів, 311) Володимир Левицький, Винники, 312) д-р Теодор Жовнірчук, Броди, 313) Громада Волиця, 314) Громада Перепла, 315) Кружок Рідної Школи в Збаражі, 316) Кружок Рідної Школи, Терпилівка, 317) Гурток українських богословів, Інсбрук, 318) Радник Осип Бурачинський, Хойніце — 1 могила. — В попереднім (18-ім) списі помилково подано, що Любка Білан, Верхни, зложила 15 зол. Має бути: Любка Білан. Різни, п. Рожнітів.

— Самогубства у Львові ширяться; за один день маємо нові три жертви життєвих злиднів: застрілився 44-літній судовий офіціял Мікусінський, повісився 30-літній купець Д. Кохавський, про що ми подали вже вчора і застрілився 34-літній банковий урядовець Ганд. Причиною самогубства двох останніх були грошеві клопоти.

— Темна хроніка. Перед львівським судом присяжних засіло добірне злодійське товариство, що має свідчити в справі свого товариша Дубінського-Дубини або Перкача, обвинуваченого в злочині вбивства свого суперника Кураша-„Кікі". Дубінський у бійці застрілив Кураша в люті; пішло за любку, честь жіночу і власну. Дубінський виправдується, що боронився перед дулом револьвера Кураша. — З нагоди евхаристичного конгресу поліція переловила шайку кишенькових артистів, що переловлювали із кишень побожних учасників свята, що тільки було можна. Їх прізвища: Шляйковіч, Ренер, Фан, Тайбер, Кляйн, Штемплер, Горн, Грінер і Скшипек... на імя Іпко, всі нехристияне. — У Добростанах, біля Городка, господар Мартиняк по-пяному підпалив необережно власну хату. — 4 міс. вязниці дістав спеціяліст від жіночих торбинок Давид Биків а 5 міс. такийже професіонал, Хаїм Вайнтравб спеціяліст від муж. годинників.

— Катастрофи. На шляху Торунь-Мокре зударились два паровози; рух поїздів припинений. — Підчас змагань нім. плавців у Гріміце втопився неприємно один із найкращих спортсменів 19-літній А. Ліппе. — У стейті Оклягама воздушна труба знищила місто Блер. — У Ріо Де Жанейро лютує жовта пропасниця, що за тиждень забрала 60 осіб.

— Різні вістки. У Румунії ворожать прегарні жнива, яких не було від 10 літ. — Папа Пій XI. недужає тяжкою формою артеріосклерози. — Бувш. начальника спеціяльного відділу англійської тайної поліції сера Безіль Томпсона запрохав сіямський уряд для реорганізації поліції в Сіямі. — Підчас розкопок у Калідоні (Етолія) найдено голови мармурових статуй Діоніса та Артеміди, що нагадують статуї Фідія в Партеноні. — У Льондоні будують двомісцевий біплян для особистого вжитку кн. Уельського. — Рокфелер молодший жертвував 5 міл. дол. на відновлення історичного містечка Віліямсбурґ обудованого 1632 р. — Індійський поет Рабіндранат Таґор, що вибирався в Европу, занедужав. — Америк. преса повідомляє, що майно залишене тенором Карузом оцінюють меншебільше на півтора міл. дол.

— Рекорди. Боксер Демпсей продав свій дім в Льос-Анджельос і заробив на цьому 100.000 дол. — Виставку преси в Кольоні (Кельн) відвідало досі більш як мілліон осіб. — У Парижі продали на ліцитації образ Цезана „Портрет молодця" за 360.000 фр. — На Кримі небувала студінь у цю пору. Температура моря 14 ст. Купальників дуже мало. — Вальдемарас заявив, що Литва має за богато інтеліґенції і тому рішив зменшити вільність гімназій таким способом, що деякі з них перетворить на торговельні школи.

— Німецькі актори в Парижі. Франц. міністр освіти Ерріо приймав святочним обідом акторів берлінського „Камершпіль"-театру, що відбули у Парижі свої гостинні виступи. В обіді взяли також участь делегати франц. письменників: від союзу драматургів відомий Анрі Бернштейн і від загального союзу письменників Андре Рівуар, які в своїх палких промовах підкреслювали вагу таких гостинних виступів для добра французько-німецьких взаємин.

— Воронов і парлямент. Вислід д-ра Воронова в Кембріджськім [illegible] настільки схвилював деяких англійців, що в парляменті один із послів звернувся до міністра внутрішних справ із запитом, коли кінчиться речинець візи Воронова і чи він має право щіпити малпячі желези англійцям. Джойнсон Хікс успокоїв посла, що не вірить у відмолодження людей при помочі малпячої крови і заявив, що Воронові не вільно переводити в Англії своїх експериментів.

— Із ката — священиком. Уряд республики Куби в клопоті, бо має вільну пелегу посаду... ката. Єдиний дотеперішній офіціяльний кат Франціско Ромео повідомив про свою димісію і про свою постанову стати... звичайним священиком. Ромео виконав присуд смерти на 20 особах за все життя. У вільні хвилини від заняття багато роздумував про життя, смерть, кару та злочинців і прийшов до висновку, що кара смерти — безглузда жорстокість. Його професія стала йому настільки осоружною, що він хоче надолужити за неї рештою побожного життя, помагаючи ближнім.

Театри.

Міський великий театр:

20-го г. 7·30 веч. „Далека царівна" Ростана.

21-го г. 7·30 веч. „Вірна жінка" Моґема.

Міський „Театр Новин":

20-го г. 8. веч. „Доллі".

21-го г. 8. веч. „Доллі".

КІНА.

„Аполльо": „Пікова дама".
„Лев": XI. заповідь: Не женись!
„Палас": „За голосом серця".
„Фатаморґана": „Княжна хитруня".
„Байка": „Пат, Паташон і кит".

Дописи.

ПЕРЕМИШЛЬ. (20-літній товариський зїзд абітурієнтів української гімназії) Місяць червень — найкраща пора для всякого роду товариських зїздів. Використали цю пору рівнож і б. абітурієнти тут. української гімназії, які здавали іспит зрілости в 1908 р. й улаштували зїзд дня 7. червня ц. р. Про значіння і ціль такого зїзду не приходиться широко говорити; хто в такому зїзді брав участь, сам найкраще оцінить його значіння. Скільки то гарних споминів про давне минуле ще зі шк. давок відсвіжується в памяти, як закріплюється дружба і товариське привязання, як робиться перегляд сил і дотеперішньої праці товаришів у громадянськім життї! З числа 60-ох б. абітурієнтів прибуло на зїзд 25. Були це переважно священики (12), а потім 8 правників, 1 ветеринар, 1 лікар, 2 гімназ. професорів і 1 інженір. Замітне, що прибули на зїзд деякі товариші з найдальших сторін прим. з Познаня, Живця і т. д. Зате деякі товариші, перебуваючі близче Перемишля (переважно священики) не почувались до обовязку прибути на зїзд, не зважаючи на повідомлення. Чим це пояснити, не знаємо. Прибули на зїзд рівнож і запрошені професори: Д. Коренець, О. Роздольський, І. Мамуляк, О. Ярема і о. Кормош. З 60 матуристів аж 13 товаришів померло або згинуло у війні і за них відправлено поминальне Богослуження в гімназ. залі; про кількох товаришів і досі нема ніякого сліду, ніякої чутки. По Богослуженню зійшлися всі в гарно прибраній салі давньої 8-ої кляси, в тому деякі з жінками й дітьми. Віталися сердечно зі собою ті, що перед 20 роками востаннє минувши шкільні лавки і мури, не бачили себе більше, хіба тільки з часописів вичитували одни про других. Відтак заняли всі свої давні місця в лавках. Іменем товаришів привитав д-р Д. Карпяк професорів, а опісля проф. Д. Коренець, згадавши покійних директорів української гімназії Гр. Цеглинського і С. Зарицького і професорів, відтак каталоґ з 8-ої кл. [illegible] учасників [illegible] життя за останніх 20 літ. [illegible]

громадянина і педагога, б. директора гімназії пок. Гр. Цеглинського, перевели учасники зізду кілька незабутних хвиль і серед промов та тостів пригадали собі неодну гарну подію з днів молодости. Зі щирих промов вилила охота, бадьорість і запал до громадянської праці і то — що найвідрадніше — з уст тих, які, як здавалося в гімназії, поза книжкою і лавкою нікого й нічого більше не бачили... Це вплив окруження, директорів-педагогів та патріотів-професорів колишньої української гімназії в Перемишлі. Зі сльозами в очах попращалися зі собою учасники зізду з постановою: за 5 літ зїхатися знова разом до Перемишля.

Зі спортового життя.

Ситківкові змагання.

В днях 7—11. червня ц. р. відбулися на токах Сокола-Батька ситківкові змагання. Влаштував їх Львівський Клюб Ситківкарів для своїх членів з головною метою перевести клясифікацію грачів.

Змагання принесли ту користь, що стягнули богато нових, досі незнаних сил і виявили безсумнівний поступ в порівнянні з минулорічною грою. Найближчим завданням клюбу уважаю згуртувати всіх без вимки українських ситківкарів, поділити їх справедливо на кляси і всіх притягнути до змагань.

В поод. грі мущин (зголосилося 21) до найцікавіших належав двобій між Палієвим В. і Прощшином, між репрезентантом „старої войни" і недавнім новиком. Прощшин, вірячи в свої швидкі ноги і з уваги на минулорічну побіду, в цих змаганнях, маючи за собою дві виграні першу з Т. Франком (6:4 і 6:3) і з Т.Витвицьким, майже певний був перемоги. Але Палієв мав за собою дуже добрий тренінг і не менше завзяття, а в грі виявив несподівану скорість і витревалість. Темпо гри було весь час остре й вислід до кінця непевний. Мяч бігав часто 12 і більше разів від одного противника до другого. У великій пригоді ставала Палієву його гостра й низька серва. Прощшин і досі не опанував серви. Драйви має добрі, бігає ще ліпше, але того до виграної за мало. Палієв майже не допускав Прощшина до сітки, де він буває дуже небезпечний. Вислід 9:7, 6:2.

Не менше цікавою була гра В. Рожанківського з Федаком, яка покінчилася побідою першого 7:5, 8:6. У цій грі стрінулися майже рівні противники і тільки краще технічне виконання принесло перемогу В. Рожанківському. Федак заповідається на поважного грача, якщо тільки буде систематично вправляти. В. Рожанківський має прегарну та певну серву, ще й до того досить остру, до того грає спокійно і продумано.

Найкращу серву показав мистець Яр. Рожанківський. Він без труду побив Стасіва, відтак Гвоздецького і в двох сетах зліквідував свого найгрізнішого противника Ю. Старосольського, що не мав тренінгу (6:3, 6:4). У фіналі побив він віцмайстра В. Рожанківського 6:2 і 6:4. Яр. Рожанківський всі роди ударів опановує найкраще, при сітці не має йому рівних і пласує чудово. Зовсім заслужено від 1927 року він мистцем української ситківки.

До дебля мущин (зголосилося 8 пар) ставило 8 пар. Кулечко і Медвецький відпали у двох сетах проти пари В. Рожанківський-Прощшин. Дуже завзята була боротьба між парами Палієв-Федак і Я. Рожанківський-Т. Франко. Звуджені сметами Рожанківського при сітці почали противники високу систему гри „льобами" й виграли другого з черги сета. В третім сеті Рожанківський пішов на голову дяки і прекрасними драйвами і слайсами перехилив перемогу на сторону своєї пари: 6:2, 7:9, 6:4.

Фінал деблю Я. Рожанківський-Т. Франко проти В. Рожанківського-Прощшина приніс досить легку побіду першій парі 6:2 і 8:6 наслідком очевидної недиспозиції Прощшина, що при подаванню дуже часто мапшував оба мячі (дебльаут) і при відбиванню з далека мав пеха. В. Рожанківський має добру серву, але щодо пласування значно слабший від брата. Система гри була майже виключно низька.

В мішаній грі парами (зголосилося 6 пар) найсильнішою парою були Д. Біленька-Яр. Рожанківський. Висліди можна було згори передбачати і тому ця гра була менше цікава. Прощшин-Дарія Федаківна проти Т. Франко-Рожанківська 6:3, 6:3; Галя Шепарович-Б. Федак набили пару Дарія Федак-Прощшин 6:3, 6:4, але й самі піддалися парі Біленька-Яр. Рожанківський наслідком знаменитої техніки партнера (7:5, 6:3).

Жіночі сінглі (зголосилося 6 пань) з дивовижними вислідами виявили повну недостачу фахового тренінґу у наших пань. Деякі з них в товариській грі, в будень, грають добре, а на змаганнях або дістають трему або не панують над собою і грають на цілу клясу нижче, аутують фатально і відпадають, як п. Біленька проти Дарії Федаківної 1:6 і 0:6. Пані Шепаровичева заслужено здобула мистецтво. Сервує гостро й уважно, відбиває пільно, не надто низькими, але далекими ударами. До сітки з пань ніхто не підбігає і дивним дивом в нікого з них продженої жінкам хитрости не видно. П-на Федаківна має дуже граціозну серву, грає спокійно, але фізично дещо за слаба і в мінсті слабо рушається. Біленька грає дуже односторонно, хоч має нераз удари чисто мужеські щодо сили й гостроти.

На загал змагання удалися незле і тепер вже на токах „Дністра" докінчується клясифікація поодиноких членів Л. К. С., щоб на крайові ситківкові змагання, які мають відбутися в днях 6—8. липня в Коломиї, львівські ситківкарі гідно запрезентувалися.

Ще одно бажання до Л. К. С.: вже найвисша пора, щоб Л. К. С. постарався про свої власні токи та їх відповідно удалив.

Ф.

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ.

О. Попович: **Граматичні вправи** для висших кляс всенародніх шкіл, нижчих кляс середніх і фахових шкіл тай до самонавчання. Львів 1928. Накл. „Рідної Школи", ст. 96.

В. Герасимович: **Мамона**, пєса на 5 дій.

І. Федорак: **Депутати до Відня**, комедія на 1 дію.

Е. Гудий: **Більше засоромився, як налюбився**, комедія на 2 дії.

*І. Мартиневи*ч: **Памятні могили**, драм. спів. на 1 дію.

** * **: **Чар одностроєю**, комедія на 3 дії. Тернопіль. Подільська театр. бібліотека.

Д-р К. Трильовський: **Боротьба італійців за свободу та соборність.** Коломия „Ока" ст. 66.

Mich. Biržyska: **Na posterunku Wileńskim.** Wilno. W-wo „Glosu Litwy. 4 томи.

ЖУРНАЛИ.

Життя й революція, кн. VI. червень. Зміст: Я. Савченко: Романтик. М. Івченко: Березневі вітри. М. Бажан: Мойому другові. Д. Борзяк: Записка. Ю. Шпол: Про себе. М. Вороний: Земля. Ю. Шовкопляс: Підчас спочинку. Б. Тенета: Уривок. С. Голованівський: Лірина. П. Істраті: Степові буляни. Я. Савченко: На сировому матеріялі. С. Щупак: Українська марксівська критика: М. Зеров: „Сонячна машина" як літературний твір. В. Гадзінський: Гнат Михайличенко. І. Лакиза: Серед журналів. С. Родзевич: Сучасна польська поезія. Є. Холостенко: Образотворне мистецтво за 10 років. Є. Черняк: Кіно в нас і за кордоном. Є. Кузьмин: Два ювилеї.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Д-р Василь Смолин.

Українське громадянство в Кракові відпровадило дня 14. ц. м. на останню дорогу щирого патріота д-ра В. Смолина. Втрата отся тим прикріша, що смерть постигла Покійного майже нагло, ще в повні сил; нестало людини, котра могла відіграти в нашому майбутньому важну ролю. Д-р Смолин уродився в р. 1869. в селянській сім'ї золочівського повіту. Науки гімназійні відбував у Львові, а студії університетські в Кракові, записаний зразу на фільософічний, а відтак на медичний факультет. Одержавши лікарський диплом, виїхав до Відня, де під проводом найкращих фахових сил працював по тамошніх клініках. Опісля вступив до австрійського війська, дослужившися в ньому з кінцем війни почесного степеня полкового лікаря. З розпадом Австрії вернув Покійний до Кракова, посвячуючись самостійній лікарській практиці і небавком здобув собі тут признання з усіх сторін. При тім брав активну участь у громадянському житті в Кракові, будучи основником кружка „Рідної Школи" і членом усіх українських установ. Радо помагав усім морально й матеріяльно, особливо біднішим студентам. Інтересувався живо мистецтвом, мріючи навіть про артистичну карієру для своєї доньки. Помер після дводневої недуги на серце. Численна участь українських громадян Кракова була проявом глибокого жалю і пошани для цієї високоідейної людини. Над свіжою могилою прощався голова „Просвіти" п. Цибик, прощаючи Покійного теплими словами іменем усіх місцевих наших установ. Земля Йому пером!

Мирон Кимакович.

Дня 16. червня н. р. помер у Гаві Руській адвокат, судовий радник Мирон Кимакович, переживши 58 літ. Земля Йому пером!

ОПОВІСТКИ.

Українська гімназія „Рідної Школи" в Дрогобичі. Вступні іспити до кляс від II.—VII. включно відбудуться 25. і 26. червня, вст. іспит до I. кляси 28. і 29. червня. Інформації і зголошення кожного дня передполуднем в секретаріяті гімназії. — *Управа.* 2364 5—6

Вписи до I. і III. кляси української гімназії в Долині приймає Управа Рідної Школи в канцелярії гімназії щодня від год. 10–12. Вступні іспити до I. кляси відбудуться дня 25. VI. н. р. 2485 1—3

Приватна гімназія Р. Ш. в Яворові повідомляє, що вступні іспити до кл. II—VII будуть від 20—28, до I. кл. 28 і 29 червня. Удержання в бурсі ч. I. на рік 1928/29 стоїть міс. 50 зл., в бурсі ч. II. 35 зл. — Управа. 1—1

Реколекції. Замкнені реколекції для священичих жінок і дочок, відбудуться в днях від 2-го до 6-го липня 1928 р., в монастирі С. С. Василіянок в Станиславові вул. Петра Скарги. Початок в понеділок дня 2-го липня о год. 6-ій вечером. Кошти удержання 16 зол. Зі собою взяти коцик, подушку, простирадло і рушник. До участи запрошуємо рівнож світське інтелігентне жіноцтво. Зголошення враз з грішми надсилати як найскорше; останній речинець зголошень до дня 28. червня, на адресу Ст. Фіголева вул. Голуховського ч. 54. — Комітет священичих жінок. 2484 1—1

Подяка. Вп. Архитектові Інж. Олександрові Пежанському у Львові вул. Пелчинська ч. 22. складаємо отсим прилюдну подяку за безкорисно виготовлені пляни шкільного будинку Т-ва „Рідна Школа" в Устю Епископськім. — Головна Управа „Рідної Школи". 2490 1-1

„Життя і Право". З початком місяця липня н. р. виходить перше число правничого часопису: „Життя і Право", (Вістник теорії і практики), що буде містити статті з усіх ділянок правознавства. Видає: Союз Українських Адвокатів у Львові. Редагує Колегія: д-р Кость Левицький, д-р Володимир Старосольський, д-р Маріян Глушкевич, д-р Олександер Надрага і д-р Роман Домбчевський. Часопис буде виходити раз на три місяці. Передплата: чвертьрічно 3 зол., піврічно 6 зол., цілорічно 12 зол. Передплату належить пересилати до Центробанку у Львові, Ринок ч. 10, I. п., на вкладку Союзу Українських Адвокатів. — Адреса редакції й адміністрації: „Життя і Право", Львів, Ринок ч. 43, I. поверх.

Вписи до всіх кляс 7. клясової всенародньої дівочої школи ім. Шевченка у Львові (вул. Мохнацького ч. 12) починаються дня 20. червня ц. р. Відбуваються що дня від 8—1 години рано і від 3—5-ої пополудні в канцелярії школи. Нові ученици мусять предложити метрику уродження, останнє шкільне свідоцтво і посвідку щіплення віспи. З огляду на те, що паралельних кляс в сім році не творимо, радимо зголошувати дитину завчасу до впису, бо відтак може не буде місця. Наша школа — одинока українська більшеклясова дівоча школа У. П. Т. на дільницю Стрийську, Галицьку, Личаківську і Середмістя, тому обовязком кождого свідомого Українця, кожної матери Українки є: тільки до неї вписати свою доню.

Бідні, а пильні ученици можуть бути звільнені від шкільної оплати частинно або й зовсім. — Від Управи Школи. 2488 1—4

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.